

midagi kuulnud. Ühel nendest dokumentidest oli Lennart oma väeliigiks märkinud piirivalve ja koosseisuks – tõlk. Nagu teada, allus Nõukogude piirivalve otse KGB juhtimisele.

Isa, kes oli selle kolmetähelise organisatsiooniga väga lähedalt tuttav, ütles mulle otse: „Urmas, jäta see Meri vastu sõdimine, liiga ohtlik. Pole mõtet siin vahele torkida, ju siis on Lennart selle ameti välja teeninud.”

Sain isa vihjest aru, et sedakorda käib mäng üle minu pea ja leidisin, et targem on loobuda sellest avantüürist ning panin skandaalihõngulised paberid kindlasse kohta hoiule. Pressikonverents Valges Majas jäi ära.

Kõik muu läks rahumeelselt. Uurimiseks moodustatud sisekomisjon tuli järeldusele, et ei ole leitud mingeid materjale ega tõendeid, mis kinnitaksid presidendikandidaatide, sh Lennart Meri seotust repressiivorganitega, ja valimised toimusid tähtaegselt.

20. septembri rahvahääletusel, millel osales 463 528 kodanikku, ei saanud ükski kandidaat üle 50% poolthääle koguarvust, lattu oli liialt kõrgele seatud. Kõige lähemal oli võidule Arnold Rüütel 41,8%-ga, tulevane president Lennart Meri sai kõigest 29,5% häältest. Nagu Andrus Saar tabavalt Eesti Ekspressi artiklis kirjutas: „Rahvas küll hääletab, aga ei vali presidenti.”

Lennart Meri sai 59 poolthäälega presidendiks teises voorus riigikogus.

Oma raamatus eksponeerin minu kätte sattunud dokumentide koopiaid avalikkusele esimest korda ja mul on hea meel, et kuulasin isa sõna ning jätsin Lennarti rahule, ta oli võimas president. Aga järeldused sellest loost tehku igaüks ise ja kes tahab Lennart Meri olemusse sügavuti tungida, soovitan lugeda Henn Põlluaasa raamatut „Lennart Meri. Vabaduse valus valgus.”